

RECASTELLER

Quina delícia! Quin goig! Quanta emoció! Crec que no puc descriure amb altres paraules tots els sentiments que em produeix pujar de nou a un castell, i ni més ni menys que com a terç!

No és un castell qualsevol, aquest castell és el meu primer castell després de l'operació, després de la reviscoda que va suposar la intervenció del Dr. Valent que va transformar per sempre la medicina catalana i la nostra vida, la de tota la família i de l'entorn més proper.

I a més l'altre terç és en Biel, i no puc estar més content i alegre perquè així sigui: fa tres dies, per Sant Jordi, li vaig regalar la rosa i el llibre de les "Calces al sol", que sé que li agradarà molt, i ell em va correspondre amb un de la Care Santos ("Desig de xocolata") que em guardaré perquè està dedicat (tot i que ja el tinc i l'havia llegit – ja en buscarem un altre tots dos plegats...) - diu que la rosa arribarà la setmana vinent i serà una del jardí del seu padrí que el veurà el cap de setmana, que l'angunieja regalar roses que no sap de quant lluny vénen!

En Biel va ser dels primers que va venir a l'hospital després de l'accident, i qui més ferventment em va animar a sotmetre'm a l'operació experimental que el Dr. Valent proposava. Mai abans a Catalunya s'havia fet un implant electrònic per activar els nervis afectats per una caiguda així, però la intervenció va ser un èxit rotund. Realment tenia esperances en ell, però és que els resultats han superat qualsevol expectativa! Si fa quatre mesos no podia caminar per la paràlisi després de l'accident en l'exhibició castellera que vam fer per Nadal, ara camino, corro, assajo des de fa dos divendres amb la colla i avui pujo al meu primer nou castell! Torno a ser casteller, sóc un recasteller!!

Em miro amb en Biel i ell em crida – Marc! aquest és per tu, bonic! descarreguem-lo!!!- i jo em poso a mil, ho dono tot, els músculs tensos, la mirada fixa, concentració màxima... i m'enamoro d'ell una mica més, per com em fa sentir, per com treu el millor de mi, per com em mira i per com em tracta... i sí, defensem el castell, i aguantem, i la plaça crida i aplaudeix quan el coronem i segueix quan poc a poc el comencem a descarregar, i sento que la plaça batega amb nosaltres, que molts saben que aquest castell és important, per mi, per la colla, per la plaça i pel poble.

El públic ens acompanya en aquest renéixer, omplint d'escalf la família que ha vingut, i la que no ha pogut venir però que li explicarem un altre dia quan ens veiem, i quan desmolem els terços i el castell queda descarregat, la plaça udola, tremola, esclata, i m'abraço al Biel, i a la Marta, al Pere i a la Júlia i tothom qui veig..., i ploro i ric i crido i m'adono que la VIDA és aquí, sota el sol d'aquesta plaça, dins aquesta primavera, sota aquest cel blau i clar i rebent aquesta brisa que puja de baix a mar, i em creuo la mirada amb en Biel i ens fonem en un petó llarg i sentit que m'omple com res que hagués sentit abans, excepte només per una cosa que està a la mateixa alçada i és a més compartit: ser recasteller.

Ignasi Papell Garcia

SEGON PREMI ADULT (EX AEQOU)

PRIMER CONCURS DE RELATS CASTELLERS, 2024